

El dia que Jean Seberg li va regalar flors a Guillermina Motta

Toni Vall

L'actriu francesa Jean Seberg, de qui ara s'acaba d'estrenar un *biopic*. Getty

Al Festival de Sant Sebastià he vist *Seberg*, la pel·lícula que relata l'assetjament que l'FBI va infligir a Jean Seberg quan l'actriu, a finals dels anys seixanta, va mostrar públicament el seu suport als Panteres Negres. El film s'estrenarà aviat i malgrat ser un pèl convencional projecta una llum interessant i reveladora sobre la complexa figura de l'actriu, icona de la Nouvelle Vague, far estètic dels anys seixanta, empestada per la mà negra d'un sistema purulent que la va fer desgraciada i la va abocar a diversos intents de suïcidi que finalment van fructificar a finals d'agost de 1979. Seberg, enamoradissa i fràgil, va tenir moltes relacions sentimentals. Una d'elles va ser amb el cineasta espanyol Ricardo Franco, a qui va conèixer durant el rodatge de *La maldición de Chris Miller* (1973), el film que l'actriu va rodar a Espanya a les ordres de Juan Antonio Bardem i compartint repartiment amb Marisol. Una tarda de setembre d'aquell any va passar la història que ve a continuació.

Guillermina Motta seu tranquil·lament al seu pis del carrer del Lluçanès, a un minut de la plaça Bonanova. Sona el timbre i en obrir la porta apareix Jean Seberg amb un ram de margarides a la mà. L'ha reconegut de seguida però no fa cap escarafall: "Hola, com estàs? Quines flors tan boniques!" De sobte apareix Ricardo Franco, que s'havia amagat perquè la sorpresa fos més bonica. Seberg porta una camisa llarga que li arriba una mica més amunt dels genolls, somriu, està encantadora. La Guillermina posa les margarides en

aigua perquè presideixin la tarda de conversa, bromes i confidències. Seberg no parla de les desgràcies que està intentant deixar enrere, ni de depressions, ni de res desagradable. Està encantada de visitar una bona amiga de qui és llavors el seu com-

pany. No es planteja res sobre el demà ni sobre el demà passat. No rememora res, tan sols el present ocupa el seu dia a dia.

Ricardo Franco i Guillermina Motta s'han conegut gràcies a l'amistat d'ella amb Pilar Miró, que sempre que algun amic seu cineasta viatja a Barcelona l'envia al pis de la seva amiga per si té el sofà lliure per passar-hi la nit. Emilio Martínez Lázaro, Jaime Chávarri, Alfonso Ungría, Antonio Gasset... Falta poc perquè la Guillermina rodi amb Chávarri *Los viajes escolares* (1974). Són anys de divertit flirteig amb el cinema –uns anys abans ha rodat la faula d'aires pop *Topical Spanish* (1970)–, que conviu amb una carrera musical que després dels inicis amb els Setze Jutges ja ha agafat, en solitari, velocitat de creuer. Franco s'inspiraria en la seva història d'amor amb Seberg per a l'argument del seu film pòstum, *Lágrimas negras* (1998), que no podria acabar de rodar. No hi apareix cap ram de flors, és una faula trista i depressiva, intensament dramàtica.

La Guillermina no conserva cap foto d'aquella tarda, tampoc cap record gaire concret més enllà de les margarides blanques i el somriure lluminós d'una dona que li va regalar una porció preciosa d'una vida que va ser massa curta. ●

●
*L'actriu
va tenir
una relació
als setanta
amb Ricardo
Franco*
●